

danske og russiske Domstole, som den kan give Anledning til. Jeg tænker heller ikke paa den uendelige Noteudveksling, der kan tænkes mellem Regeringen i København og Regeringen i Moskva, naar danske Statsborgere muligvis i Tillid til denne Traktat rejser ind i Rusland og dér maaske sætter Livet til, og deres Ejendomme, maaske ukontrolleret, plyndres af Pøbelen — jeg forudsætter nemlig, at det er Ting, som det danske Udenrigsministerium ikke vil skyde fra sig som Ting, der ikke vedkommer det —, men jeg tænker mig ganske simpelt den Mulighed, at Traktatens Bestemmelser vedrørende Propagandaen ikke bliver overholdt; det er dog bekendt, at i andre Lande, som har Handelstraktat med Sovjet, føres der Diskussion netop denne Sag vedrørende. Hvilke Midler mener Regeringen at ligge inde med til at sikre sig Traktatens Overholdelse? Ja, vi kan naturligvis opsiges Traktaten, vi kan kalde vore Repræsentanter i Moskva hjem, og vi kan tilstille Sovjets Repræsentanter i København deres Pas. Men hvilke Følger kan det saa ikke faa, naar man ser paa de Telegrammer, som har været offentliggjort vedrørende Forhandlingen mellem Sovjet og England? Nej, denne Traktats Vedtagelse kan komme til at betyde, at det danske Statsskib styres ind i en Skærgaard, hvor det maa sønderlaas enten paa det ene Skær eller paa det andet, hvor Regeringen herhjemme kan komme i en saadan Situation, at den faar Valget mellem enten modstandslos at finde sig i, at den lovlige Øvrighed her i Landet undergraves af bolschevistisk Propaganda, eller kaste Landet ud i udenrigspolitiske Forviklinger, maaske af skæbnsvanger Art. Denne Traktat kan komme til at betyde, at Forbandelsen føres ind over vort Fædreland i Stedet for Velsignelsen. Min Samvittighed forbyder mig derfor i Dag at tage det Standpunkt at sige: Ganske vist er vi ikke glade ved Traktaten, men vi faar vel stemme for den, for vi kan ikke lade Regeringen føre den igennem alene med de socialdemokratiske og radikale Stemmer. Jeg stiller mig heller ikke paa det Standpunkt, at jeg kan staa med korslagte Arme og se paa, at andre fører Traktaten igennem, og saa bagefter gaa ud og i al Uskyldighed vaske mine Hænder og løbe fra mit Ansvar. Det er ikke dertil, Folket vælger Rigsdagsmænd.

Som jeg begyndte med at sige: Det er ethvert Medlems uafviselige Pligt ved denne Lejlighed at stemme udelukkende efter sin Overbevisning. Dette agter jeg at

gøre, og jeg ved, hvad jeg gør. Jeg slutter med de Ord, som Luther udtalte paa Rigsdagen i Worms: Det er ikke raadeligt at handle mod sin Samvittighed.

Holstein: Den Traktat, som Regeringen her har forelagt Tinget til Ratifikation, er jo hverken blevet modtaget med store Forventninger endsige med Begejstring af Publikum ude i Landet, i Pressen eller af noget af de politiske Partier paa Rigsdagen, og jeg tror, at denne Skepsis, denne kritisk reserverede Holdning er fuldt berettiget og forstaaelig, set paa Baggrund dels af de herskende forfatningsmæssige, politiske, retlige og økonomiske Forhold i Rusland for Tiden og dels paa Grundlag af de Erfaringer, der er gjort i de sidste Aar af andre Lande, der har haft Overenskomst med Rusland. Hvis vi ser paa Forholdene i Rusland, dels de økonomiske, dels de retlige, falder det i Øjnene, i hvilken Grad Forholdene dér, Retsordenen dér, er Udtryk for de marxistisk-socialistiske Principper, førte ud i Praksis. Den alrussiske centrale Eksekutivkomité, som jo vælges af den alrussiske Kongres og tæller i alt ca. 200 Medlemmer, og som i Virkeligheden er enevældig regerende i Tidsrummet mellem Kongressens Møder, udstedte den 6. November i Fjor et Dekret, som indførte en kommunistisk Civillovbog, en kommunistisk Civilret i Rusland. Dette Dekret erklærede med et Pennestrøg, at alle Retsstridigheder, som havde deres Oprindelse i Tiden før Bolschevikrevolutionen i Efteraaret 1917, skulde betragtes som ude af Verden, som ugyldige, som ikke eksisterende. Den egentlige Tidsregning gælder i Rusland fra Revolutionen i Efteraaret 1917, ligesom man i Frankrig i den franske Revolution paa Højdepunktet af dens Misregimente regnede den nye Tid fra Revolutionen. Denne Civillovbog faar af sin Forfatter det Skudsmaal, at „den holder de dominerende Højder i Proletariatets Hænder, samtidig med at den giver et vist Raaderum for det private Initiativ indenfor Statsinteressernes Grænser.“ Saaledes karakteriseres denne Lovbog af den kommunistiske Forfatter. Med andre Ord, ved denne Lovgivning er den franske Revolutions Menneskerettigheder, det, som i alle civiliserede demokratiske Forfatninger er gaaet over til at blive de forfatningsmæssigt tilsikrede borgerlige Grundrettigheder, i Rusland fuldkommen tilintetgjort. Det hævdes af Forfatteren i Motiverne til Lovbogen, at en udvidende Fortolkning af den er tilladt, hvis Forsvaret for